

PARTEA ÎNTÂI

Vatra și salamandra

Era o plăcere să dai foc.

Era o încântare să vezi cum se mistuie, cum se înnegresc și cum se *transformă* lucrurile. Cu pumnii încreștați pe botul de aramă al aceluia șarpe uriaș, care împrășca kerosen veninos deasupra lumii, omul simțea cum îi zvâcnește sângele în tâmpile, iar mâinile îi erau ca mâinile unui dirijor fantastic, executând toate simfoniile focului pentru a reduce istoria la zdrențe și la tăciuni. Cu simbolica lui cască numerotată „451“, trasă peste figura flegmatică, ai cărei ochi ardeau cu o flacără portocalie la gândul dezastrului iminent – scăpără aprinzătorul, iar casa fu înghițită de o vâlvătaie enormă, care mistui și cerul nocturn, vopsindu-l în roșu, în galben și-n negru. Era împresurat de un roi de licurici. Tare-ar fi vrut să se distreze, ca în copilărie, vârând în foc o beza înfiptă într-un băț, în vreme ce cărțile foșnitoare ca aripile unor porumbei mureau în fața porții și pe gazonul din curte, ridicându-se în vălătuci scânteietori și spulberându-se în vântul înnegrit și el de atâta pârjol.

Pe fața lui Montag încremenise rânjetul feroce al tuturor oamenilor atinși și fascinați de foc. Știa că, întorcându-se la stația de pompieri, va vedea în oglindă fața pârlită a unui trubadur al focului, care-i va face cu ochiul. Mai târziu, când se va duce la culcare, va simți pe întuneric cum rânjetul focului îi ține ca într-un clește mușchii faciali.

Rânjetul acela n-avea să dispară niciodată. Nu-și amintea să-l fi părăsit vreodată până acum.

Își atârnă în cuier casca neagră ca un gândac și o lustrui, apoi își agăță cu grijă pelerina ignifugă. Iar după ce-și îngădui luxul unui duș, porni fluierând, cu mâinile în buzunare, de-a lungul ultimului etaj al secției de pompieri, până la coborârea de urgență. Se aruncă în gol, dar în ultima clipă, la un pas de catastrofă, își scoase mâinile din buzunare și se agăță de stâlpul strălucitor de alamă; se opri din cădere, scrâșnind, cu călcâiele la câțiva centimetri de podeaua de beton.

Ieși din secția de pompieri și porni în lungul străzii învăluite în noapte, spre stația de metrou; trenul pneumatic lunecă fără zgomot pe șinele unse, prin măruntaiele pământului, și-l scuipă apoi afară, cu un hohot de aer cald, drept pe scara rulantă împodobită cu plăci ca smântâna, care îl ridică la suprafața suburbiei.

Fluierând, ieși în aerul liniștit al nopții. O porni spre colț, fără să se gândească la ceva anume. Înainte de a ajunge la colțul străzii, încetini totuși pasul, ca și cum s-ar fi stârnit un vânt de undeva sau ca și cum l-ar fi strigat cineva pe nume.

În ultimele câteva nopți, mergând spre casă în lumina stelelor, Montag simțise o ciudată strângere de inimă în apropierea trotuarului de după colțul acela. Avea senzația că, doar cu o clipă înainte ca el să dea colțul, mai fusese cineva pe-acolo. Aerul părea încărcat cu o liniște aparte, ca și cum cineva ar fi așteptat în locul acela, în tăcere, și abia cu o clipă înainte de ivirea lui s-ar fi prefăcut într-o umbră, lăsându-l să treacă. Nasul lui adulmeca un fel de mireasmă vagă, sau poate că pielea de pe mâini și de pe față înregistra, exact în locul acesta, un spor de temperatură, pesemne din pricina prezenței unui alt om, căci se știe că o

asemenea prezență poate ridica temperatura aerului cu zece grade, timp de o clipă. Era ceva cu neputință de explicat. Ori de câte ori trecea colțul, vedea numai trotuarul alb, nebătătorit, curb pe alocuri; o singură dată zărise parcă, într-o noapte, o umbră mistuindu-se repede la capătul unei peluze – prea repede ca să-și poată aținti privirile asupra ei sau să-i vorbească.

Însă în noaptea asta își încetini pasul și aproape că se opri. Eul său lăuntric, luându-i-o înaintea spre colț, auzise un fel de șoaptă nedeslușită. Să fi fost răsuflarea cuiva? Sau era, poate, o simplă presiune a aerului, provocată de prezența unui om care aștepta într-o tăcere deplină?

Dădu colțul.

Frunzele toamnei se vânzoleau deasupra trotuarului luminat de lună, în așa fel încât fata care se plimba pe-acolo părea că stă pe o platformă mobilă, pusă-n mișcare de vânt și de frunze. Își ținea capul plecat, pentru a privi jocul frunzelor stârnit de pantofii ei. Avea o față delicată, albă ca laptele, cu o expresie de lăcomie suavă, de neobosită și atotcuprinzătoare curiozitate. Părea uluită de tot ce vedea, iar ochii ei negri erau atât de concentrați asupra lumii, încât nu le scăpa nicio mișcare. Îmbrăcămintea fetei era albă și părea că șoptește. Privind-o, avu senzația că-i aude mișcarea mâinilor în timp ce mergea și foșnetul aproape imperceptibil al feței ei palide, care se întoarse când își dădu seama că la un pas distanță se afla un bărbat care aștepta în mijlocul trotuarului.

Coroanele copacilor foșniră deasupra ei, ca o ploaie uscată. Fata se opri uimită, dar nu se dădu înapoi, ci rămase locului, privindu-l pe Montag cu niște ochi atât de negri, strălucitori și vii, încât el avu impresia că spusese ceva neobișnuit de frumos. Știa însă prea bine că buzele lui se mișcaseră doar pentru a rosti un simplu salut, iar când fata se arătă

hipnotizată de salamandra de pe brațul lui și de discul cu pasărea Phoenix de pe pieptul lui, îi vorbi în sfârșit:

– De bună seamă că ești noua noastră vecină, nu-i așa?

– Iar dumneata trebuie să fii pompierul, rosti ea cu glas tărăgănat, ridicându-și privirea de pe însemnele profesiei lui.

– Ce ciudat spui asta...

– Aș fi știut chiar cu ochii închiși, zise ea încet.

– Din pricina mirosului de kerosen? Nevastă-mea se plânge mereu din cauza lui, râse el. N-ai cum să scapi de mirosul ăsta.

– Nu, n-ai cum, rosti fata, cu teamă.

I se părea că fata îi dă ocol, cercetându-l pe toate fețele, scuturându-l ușor și golindu-i buzunarele, fără să se miște măcar.

– Benzina e ca un parfum pentru mine, spuse el, ca să rupă tăcerea prelungă.

– Chiar așa să fie?

– Firește. De ce nu?

Fata rămase puțin pe gânduri, apoi spuse:

– Nu știu.

Și, întorcându-se spre trotuarul care ducea spre casele lor, adăugă:

– Ai avea ceva împotrivă dac-aș merge cu dumneata? Sunt Clarisse McClellan.

– Clarisse... Iar eu sunt Guy Montag. Să mergem. Dar ce-ți veni să te plimbi pe străzi la o oră atât de târzie? Câți ani ai?

Umblau în noaptea răcoroasă, pe trotuarul argintiu, și în aer parcă plutea o mireasmă difuză de caise și fragi proaspeți; însă uitându-se în jur, își dădu seama că așa ceva era cu neputință în toiul toamnei.

Alături de el era acum numai fata, cu obrazul ei luminos ca neaua, în bătaia lunii, și era sigur că ea se gândește la

întrebările lui, străduindu-se să găsească răspunsurile cele mai potrivite.

— Prea bine, începu ea. Am șaptesprezece ani și sunt nebună. Unchiu-meu spune că la vârsta asta e cu neputință să nu fi nebun. Ori de câte ori te întreabă cineva câți ani ai, răspunde-i că ai șaptesprezece și că ești nebună, așa m-a sfătuit unchiul. Nu-i așa că-i plăcut să te plimbi la această oră din noapte? Îmi place să miros lucrurile și să le privesc și uneori umblu toată noaptea pe-afară, ca să apuc răsăritul soarelui.

Merseră un timp în tăcere, apoi fata spuse, îngândurată:

— Știi, nu mi-e deloc frică de dumneata.

Montag păru surprins.

— De ce ți-ar fi frică?

— Păi, multora le este. De pompieri adică. Dar dumneata nu ești decât un om, la urma urmei...

Se văzu în ochii ei, parcă suspendat în două picături de apă strălucitoare și redus la dimensiunile unui omuleț negru, dar cu toate detaliile, cu buzele precis conturate, ca și cum ochii fetei ar fi fost două crâmpeie miraculoase de chihlimbar vioriu, capabile să-l prindă și să-l păstreze întreg. Fața ei, întoarsă acum către el, părea un strop cristalin de lapte, pătruns de o lumină difuză și egală. Nu semăna defel cu lumina isterică a electricității, dar cu ce anume? Cu lumina ciudat de plăcută, blândă și măgulitoare a unei lumânări. Odată, în copilărie, într-o seară când se întrerupsese curentul, maică-sa găsisse o lumânare și o aprinsese – scurt prilej de redescoperire a lumii, într-o lumină atât de neobișnuită, încât spațiul își pierduse atunci uriașele dimensiuni și se strânsese, familiar, în jurul lor, al mamei și-al fiului, transformați cu desăvârșire și nădăjduind că lumina electrică nu va reveni prea curând...

– Aș vrea să te-ntreb ceva, îi spuse deodată Clarisse McClellan. De cât timp ești pompier?

– De când aveam douăzeci de ani, adică de zece ani încoace.

– Ai *citit* vreuna din cărțile pe care le arzi?

Montag râse.

– E interzis!

– A, desigur...

– E o muncă frumoasă. Luni o arzi pe Millay¹, miercuri îl arzi pe Whitman², vineri pe Faulkner³; prefă-i în cenușă, apoi arde cenușa; asta-i deviza noastră.

Merseră mai departe, apoi fata îl întrebă:

– E adevărat, oare, că pe vremuri pompierii *stingeau* focul, în loc să-l aprindă, ca acum?

– Aș, de unde!? Casele au fost *întotdeauna* neinflamabile, poți să mă crezi pe cuvânt.

– Ciudat. Am auzit odată că, demult de tot, casele luau foc din întâmplare și era nevoie de pompieri ca să *stingă* flăcările.

Montag râse. Fata îi aruncă o privire iscoditoare:

– De ce râzi?

– Nu știu.

Începu iar să râdă, dar se opri.

– De ce întrebi?

– Râzi în loc să-mi răspunzi la o întrebare cât se poate de serioasă. Ai face mai bine să te gândești la ce te-am întrebat.

– Chiar *ești* ciudată, îi zise el, oprindu-se și privind-o. N-ai pic de respect?

---

¹ Edna St. Vincent Millay, poetă americană (1892–1950).

² Walt Whitman, cunoscutul autor al volumului de versuri *Fire de iarbă* (1819–1892).

³ William Faulkner, romancier american, laureat al premiului Nobel (1897–1962).

– Nu vreau să jignesc pe nimeni. Îmi place doar să mă uit la oameni, poate cam prea mult, pesemne.

– Bine, dar semnul ăsta nu-ți spune *nimic*? întrebă el, bătându-se peste cifrele 451, cusute pe mâneca de culoarea cărbunelui.

– Ba da, murmură ea și grăbi pasul. Te-ai uitat vreodată la automobilele cu reacție care gonesc pe bulevard?

– Văd că schimbi subiectul...

– Câteodată cred că șoferii nu știu ce e iarba, sau florile, pentru că trec prea repede pe lângă ele și nu le văd. Dacă i-ai arăta unui șofer o pată verde, ți-ar spune: „A, da, asta-i iarbă!“ Sau, privind o pată roz, ar zice: „Asta-i o grădină de trandafiri!“ Casele sunt pentru el pete albe, iar vacile sunt pete cafenii. Odată, unchiul meu a mers ceva mai încet cu mașina pe-o șosea – mergea cu patruzeci de mile pe oră – și l-au închis timp de două zile. Nu-i așa că-i nostim și trist totodată?

– Te gândești la prea multe, răspunse Montag, stânjenit.

– Nu prea mă duc la cursele de automobile sau în „parcurile cu distracții“ și nici la televizor nu mă uit, așa că am timp berechet pentru tot felul de gânduri trăsnite. Ai văzut panourile alea din afara orașului? Odată aveau o lungime de șase-șapte metri, dar acum au de zece ori pe atât: mașinile începuseră să gonească atât de repede, încât au trebuit să lungească reclamele, ca să se vadă.

– Nu știam asta, râse Montag.

– Pun rămășag că mai știu un lucru pe care dumneata nu-l știai: dimineața, iarba e plină de rouă.

Nu-și putea aminti dacă știuse sau nu treaba asta, ceea ce îl cam scoase din sărite.

– Iar dacă te uiți bine – urmă ea – vezi un om în lună. Montag nu mai privise de mult luna.

